

[Erdélyi Magyar Adatbank]

Papp Attila Zsolt

Fogadó a senkiföldjén

Erdélyi Híradó Kiadó
Előretolt Helyőrség Szépirodalmi Páholy
Kolozsvár, 2008

Az Óváros

Az Óvárost a vizesárok védi
– azon túl nincs más, csak vizigótok
álomtalan hada, fel- s bemérni
az elkerülhetetlen pusztulást.

Se ki, se be út nem vezet;
s kik őrzik még a holt tudást,
emlékezhetnek a régi napra:
hogy béke volt a víztükör felett,
és láthatóvá vált a tegnapi arca.

*

Hektorom, ma kedvező a szél,
a tenger felől fú a réseken,
az öbölben egy vén görög zenél,
és társai dalolnak részegen.
Hadvezér, ma kedvező a nap,
s ha virradatra nem fordul meg, hátha...

Holnap, meglásd, lesz itt nemulass
– Hektorom, készülj az esti táncra.

*

Eltűnsz majd egyszer ebből a tájból,
nem marad utánad semmi emlék;
máshová visz majd a híred,
s ami után vágytál, a házad
egy másik városban építették.

Mikor elmész, mint egy hátizsákot,
viszed önnön történeted magaddal.

S az úton, melyen elkísér egy angyal,
elejtesz itt-ott egynéhány szilánkot.

S mert nem maradtál ott, hát nem leszel,
az Óváros sem élhet már tovább
– egy történet, amelynek vége nincs,
bár önmagad beszélted benne el.

Ahol most vagy: tiszta kép a tájról,
egy másik hely látképe nélküled,
üres terek – az Óvárosban, bárhol
jutott volna még egy öröklakás.

Könnyen belátható: nincs nyert ügyed.
Te nem vagy rajta már. És senki más.

*

Az Óvárost a vizesárok védi.
Az Óvárost nem védi senki, semmi.
Ki mindennap halott, ha él is,
csak az tudja az Óvárosnak útját,
csak az tud oda *végképp* hazamenni.

Underground. Utóirat Az Óvároshoz
Nagyapám emlékére is

Ha látnád, mi van a föld alatt,
az idő mit hordott össze itt...
Mi az, mi végleg megmaradt,
mi az, mi nincsen már sehol
– s hol megszűnik már a fent, a kint,
azt gondolnád, hogy csend honol.

Azt gondolnád: a pusztulás,
a föld alatti tiszta tél
– a *fent*ből nem maradt ma más.
Egy kézirat, mely elveszett,
s egy történet, mely visszatér,
de nincs többé a föld felett.

És ennyi csak: egy holt keret.

De lent, barátom, városok
épültek furcsa terv szerint,
mit elborít a sár, homok.
Ezt találja, ki arra jár,
s a tájban egyszer széttékint:
megannyi föld alatti vár.

Fogadót talál, rejtekhelyet,
ki fent is *helyet* érdemelt.
Egy illat ül majd a táj felett:
itt járt egykor a nagy Grenouille.

Időben érsz, az év letelt.
Minden a régi. Semmi új.